

Danmarks Provsteforening ved provst Arne Hansen

Som formand for Danmarks Provsteforening har jeg sammen med foreningens næstfmd. provst Jakob Hvidt søgt foretræde for Folketingets Kirkeudvalg i anledn. af lovforslag til lov om menighedsråd.

Forslaget har været udsendt til høring bl.a. i provsteforeningen.

Fra mange sider er der tilgået bestyrelsen tilkendegivelser af både positiv og negativ art, dog så langt overvejende af negativ art. Det er sjældent, et lovforslag giver anledning til så mange henvendelser til os i provsteforeningens bestyrelse. Det viser, at forslaget er blevet læst med interesse og med opmærksomhed.

Det er positivt, hvis der skabes mulighed for at gøre ansvarlighed gældende helt anderledes end hidtil. Om et menighedsråd sætter sig ud over gældende regler eller sidder anvisninger overhørig, er det sundt at få understreget, at der med arbejdet i menighedsrådet følger et ansvar. Også godt, om ansvarligheden gøres gældende videre op i systemet, således at samme ansvarlighed fastholdes over for provstiudvalget.

Muligheden for at holde medlemmer, der sætter noget til side for at være medlem af et menighedsråd, skadesløse er også tilfredsstillende.

Det må imidlertid fastholdes, at lovforslaget i sin helhed må fremkalde betænkelighed. Trods de positive træk ved forslaget sidder man tilbage med en fornemmelse af, at dette er ikke vejen ud af ligegyldighed for folkekirkens sager, sådan som det siges i bemærkninger til forslaget.

Lovforslaget rummer ganske enkelt for lidt forståelse for de mange mindre sogne på landet, hvor det bestemt ikke gøres lettere at få et råd sammensat under de vilkår, der tegner sig ved en evt. lov som den forelagte.

Enten vi – og dvs. præster og tjenestemænd i administrationen og politikere på Tinge – kan forstå det eller ej, så giver det mennesker ude i de små lokale enheder, som sognene er, en fø-

lelse af formynderi, og mange ser de forskellige bestemmelser som bureaukratiske. Ude i det lille sogn har man andet at bruge tid på end at leve op til de mange forskrifter for proceduren både forud for og efter et mødes afholdelse. Det er vel også værd at understrege, at det er ikke et borgerligt ombud at være medlem af et menighedsråd, sådan som tilfældet er med kommunalbestyrelsen. Det løfte, der aflægges ved indtræden i et råd, viser, at her er noget særpræget og noget, som ikke kan måles med samme alen, som tilfældet er med et partipolitisk hverv.

Det vil sagtens kunne lade sig gøre at komme med indvendinger mod det her sagte, men det drejer sig ikke om, hvem der har ret i det teoretiske. Det handler om den alm. hverdag for alm. mennesker med kærlighed til folkekirken og interesse for dens anliggender.

I kommunale forhold er man flot kørende, for så vidt som man har en masse embedsmænd at falde tilbage på. Menighedsrådet har alene sin præst, som der i langt, langt de fleste tilfælde arbejdes godt sammen med. Det vil være uforståeligt for mange, om de nu ikke må have lov at vælge præsten til formand. Når det gælder sager, som skal sendes op i systemet, eller de skal fremlægges, så må jeg måske uden ironi have lov at minde om den vending, der siger, at dansk er et vanskeligt sprog. Det skrives, og det tales kun med besvær af de indfødte selv. I al beskedenhed sagt, så er man mange steder i de små sogne tryk ved, at man har sin præst at støtte sig til.

Det bedste ville, for os at se, være, at man tog sig tid til et udvalgsarbejde. I et udvalg kunne man gennemarbejde tingene, hvis udvalget blev bemandet med både den kirkelige og den teologiske sagkundskab.

Ingen uden for politikernes kreds har ønsket et forslag som det foreliggende. Det er ikke i trit med den folkekirkelige hverdag, og det bliver dyrt for den lokale ligning.

Arne Hansen

fmd.

Danmarks Provsteforening